

Corb damnat

Răzvan Poșchin

Și totul se duce. Și totul dispare.
Rămâne o ceață și peste hotare,
E totul trist și marea e moartă,
Arhanghelii se spânzură în șoaptă.

Eu stau pe-o scândură fără vlagă,
Și-mi urăsc ochii ce-au văzut în baltă
Chipul meu, ce-mi pare cenușă,
E scrumul lăsat de o țigară ascunsă.

Cad ploi cu acid sulfuric peste noi
Și totul dispare. Rămân toți goi.
E cerul suferind de cade-n groapa adâncă
Și urlă, și plânge, și plâng cu nostalgice ploi.

E totul trist și omul nu mai poate,
El plânge amarnic, se sinucide în noapte.
E noaptea o piesă din puzzle-ul morții,
Iar omul pionul damnat în mrejele sortii.

Și totul se duce. Nimic nu rămâne,
Iar eu nu pot să mor, mă trec fiorii zilei de mâine.
E ploaie și noapte, eu sunt un trist de la gara din sat,
Și nu pot să mor, eu zbor veșnic precum un corb damnat.